

Най-после отправила погледъ къмъ него. Сълза се отронила отъ моминското ѝ око и паднала на земята. После — втора сълза, трета...

— За рускитѣ степи ли плачешъ? За тѣхъ ли ти сълзи лѣшъ? — гнѣвно извикалъ Аспарухъ.

— Не... Отъ радостъ плача! Отъ радостъ за хубавата земя!

Прояснило се лицето му. Потърсилъ съ очи стария жрецъ и рекълъ:

— Благослови тази земя! Благослови я да бжде тя сега и за вѣчни времена земя на българитѣ!

Стариятъ жрецъ протегналъ ржка и благословилъ.

Съ радостъ, тръгнали войницитѣ следъ Аспаруха по новата земя да затвърдятъ своитѣ владения...

А тамъ, гдето се отронили първитѣ сълзи на дивната българка, поникнало цвѣте — Момина сълза. На дрѣжката си то носи нѣколко бѣли, малки цвѣтчета — сълзитѣ. А дѣхътъ имъ е дѣхъ на момина уста.

Владимиръ Малчевъ

ПРЕЗЪ ЗИМАТА

Отъ небето,
надъ полето
снѣгъ се сипе и вали
и горитѣ
въ планинитѣ
съ бѣли пелени покри.

Подъ земята
семената
тихо трепнали на сънъ,
въ топли скути
хали люти
слушатъ какъ вилнѣятъ вънъ.

Край рѣкитѣ
съсъ шейнитѣ
весели деца летятъ.
И чудесни
зимни пѣсни
въвъ просторитѣ ехтятъ.

Георги Хрусановъ

